

Nepal, Never Ending Peace And Love.

29 juli 2011. Daar stond ik dan, afscheid te nemen van mijn familie en vrienden.

Op naar het, voor mij toen nog, onbekende Nepal.

Met knikkende knieën stap ik in het vliegtuig.

Eenmaal in Nepal aangekomen is alle spanning weg, wat voel ik mij hier al meteen thuis!

De drieënhalve maanden die daarop volgden heb ik nooit willen missen.

Een jaar nadat ik afgestudeerd was als fysiotherapeut, wilde ik graag wat van de wereld zien en vrijwilligerswerk gaan doen.

Via een zoektocht op internet kwam ik op een website van 'Cross borders', een organisatie die vrijwilligers naar Nepal stuurt die vrijwilligerswerk doen voor stichting Veldwerk.

Ik werd geplaatst in het SGCP Centre en kon aan de slag bij het relatief nieuwe Care Centre 'Ghataghar'.

Hier heb ik mij voornamelijk bezig gehouden om een goede organisatiestructuur op te zetten, te ondersteunen bij fysiotherapeutische behandelingen en andere therapieën samen met andere vrijwilligers.

Het Care Centre werd gerund door twee moeders en een home visitor.

Het was af en toe moeilijk om dingen voor elkaar te krijgen, want in Nepal wordt er niet zo gewerkt als in Nederland, dus moest je af en toe veel geduld hebben.

Toen ik in november weg moest omdat er een nieuwe vrijwilliger kwam en ik zelf zou doorreizen, vond ik dit heel moeilijk.

Na drie maanden heb je net een beetje door hoe de Nepalese mensen werken en zijn de kinderen aan je gewend en dan moet je net weer weg.

Ik had gelukkig wel een aantal actiepunten al opgestart en kon het goed overdragen aan de vrijwilliger die het overnam.

Ik heb nog een meisje uit het Ghataghar Care Centre, Rosika, voor een jaar gesponsord zodat zij naar het Care Centre kon blijven gaan.

Op <http://sanneleerling.waarbenijj.nu/> zijn de verhalen van mijn vrijwilligerswerk nog terug te lezen.

Tijdens mijn vrijwilligerswerk heb ik Co en Corrie ontmoet.

Ik had al via Suresh gehoord dat ze kwamen en heb ze toen ontmoet bij Gaia restaurant.

In de weken dat zij er waren hebben we elkaar verschillende keren gezien en gepraat over de SGCP en Ghataghar.

Het was heel mooi om mensen te ontmoeten die zich zo inzetten voor de kinderen.

Ik heb na mijn tijd in Nepal nog veel contact gehad met verschillende vrijwilligers en medewerkers van de SGCP over de stand van zaken en nieuwe ontwikkelingen die gaande waren.

Ook heb ik contact met Co en Corrie gehouden en zo kwam het dat zij mij eind 2013 benaderden of ik misschien interesse had om een bestuurslid van S"HB"N te worden.

Nepal is nooit uit mijn hart verdwenen dus ik hoefde er niet lang over na te denken.

Ik vind het een geweldige kans om vanuit Nederland nog bezig te zijn met Nepal en zal met veel plezier en enthousiasme me in gaan zetten voor verschillende activiteiten die ten gunste komen van de kinderen van de SGCP.

Zoals de titel al zegt staat Nepal voor:
Never Ending Peace and Love.

Sanne Leerling.